

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **M.P.**, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5. 2011 čj. KRPA-30555/ČJ-2011-000022 ve věci zajištění,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou proti rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví žalobce namítá, že byl na základě napadeného rozhodnutí zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Dle správního orgánu je dána obava, že bude mařit výkon správního vyhoštění. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí není řádně odůvodněno a správní orgán nevzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti a nevycházel tak z dostatečně zjištěného stavu věci.

Žalobce nepopírá, že v minulosti mu byl udělen trest vyhoštění a měl povinnost vycestovat, nicméně v průběhu neoprávněného pobytu došlo k podstatné změně okolností. Tvrdí, že sdílí společnou domácnost občanskou České republiky E.M., je otcem dosud nenarozeného dítěte. (K tomu připojil prohlášení družky o sdílení společné domácnosti a otcovství k nezl. T.M., nar. X). Tyto skutečnosti byly správnímu orgánu známy v době vydání napadeného rozhodnutí, byly však ignorovány. Správní řád ukládá správnímu orgánu zvážit všechny podstatné okolnosti, a to ve prospěch i v neprospěch účastníka (§ 50) a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) připomíná, že musí být zohledněny i další skutečnosti než jenom samotný neoprávněný pobyt. Odkazuje na čl. 5, který nebyl do

zákona o pobytu cizinců plně transponován a ukládá státům mimo jiné zohlednit práve rodinný život při všech úkonech spojených s navracením státních příslušníků třetích zemí. Tím spíše vyvstane -li možnost, že rodinný život osoba sdílí s občanem EU, kdy vyhoštění podléhá přísnějším podmínkám.

Žalovaný byl povinen ve svých úvahách skutečnost sdílení domácnosti s občanem ČR a otcovství žalobce zohlednit a tato skutečnost mohla vést k uložení zvláštního opatření podle § 123 v zákona o pobytu cizinců, kdy tato opatření mají být uplatněna před zajištěním cizince. Vyplývá to jak ze zákona tak i z návratové směrnice. Samotné opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec nevycestuje v době stanovené k vycestování. Obava, že cizinec nevycestuje není dostatečná k jeho zajištění, ale má vést právě k uplatnění tohoto opatření. Vedle gramatického znění tento závěr podporuje i uspořádání samotného ustanovení § 123b i čl. 15 citované směrnice.

V případě žalobce mělo dojít k uplatnění opatření, neboť na území pobývá jeho družka, která je s ním v současné době těhotná. Sdíleli společnou domácnost a jistě tedy jeho adresa může sloužit jako kontaktní pro uplatnění tohoto opatření. Skutečnost existující domácnosti a rodinného života také nasvědčuje ve prospěch toho, že se žalobce bude na této adrese zdržovat a nikoliv skrývat. O správním vyhoštění žalobce pak nebylo rozhodnuto pravomocně a nemůže být tudíž vyhoštěn, a alespoň po dobu probíhajícího řízení o vyhoštění mělo být zejména s ohledem na rodinný život přistoupeno na alternativu k zjištění.

Žalobce má za to, že pouze taková interpretace zákonných ustanovení respektuje dikci návratové směrnice, ale také čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Za nepřezkoumatelný a nezákonný označil žalobce druhou část výroku, podle které byla doba trvání zajištění stanovena na 90 dní, když tento výrok je odůvodněn stejně, jako v každém druhém rozhodnutí a nijak konkrétně nezdůvodňuje stanovenou dobu 3 měsíců. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

V doplnění žaloby žalobce uvedl, že je otcem již narozeného dítěte, nikoli nenarozeného, jak mylně uvedl v žalobě.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že shledal naplnění kumulativních podmínek daného ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců pro rozhodnutí o zajištění, neboť proti cizinci bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a získané podkladové materiály uzavřely druhou kumulativní podmínku zajištění. Cizinec opakovaně porušoval veřejný pořádek, jednal v rozporu s chráněnými zájmy, které si společnost vytyčila a po zhodnocení stavu proto dospěl správní orgán k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná, a to zejména z důvodu opakovaného dlouhodobého protiprávního jednání.

Žalovaný proto nesouhlasí s žalobcem v tom, že by nesprávně zhodnotil možnost použití zvláštních opatření ve smyslu ustanovení § 123b zákona, neboť v rozhodnutí poukázal na konkrétní okolnosti, které nasvědčují tomu, že by takovéto opatření bylo značně neúčelné. Oporou tomuto závěru jsou podklady ve spisovém materiálu, není pak povinností správního orgánu volit nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování z území, ale správní orgán musí provést úvahu dle konkrétních okolností každého případu, z níž vyplyne, proč volí daný postup a proč volí přímo aplikaci ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak učinil z důvodu hrubého porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce. Vycházel přitom z čl. 15 bod 1. návratové směrnice, který připouští bezprostřední zajištění osoby, aniž by bylo užito zvláštních opatření za účelem

vycestování, a to zejména v případech, kdy hrozí skrývání nebo se cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Ohnisko tohoto článku bylo inkorporováno do ustanovení § 124 odst. 1. Takové jednání navrhovatel v předchozích letech bezpochyby demonstroval, a to zejména tím, že se na území České republiky vědomě ukrýval, uváděl cizí identitu s cílem získat postavení osoby, která nedisponuje zákazem pobytu a tím se snažil vyhnout případnému postihu. Toto jednání je doloženo úředními záznamy z 12.5. 2011, kdy na výzvu policistů uvedl že se jmenuje Y.K., nar. X.

Žalovaný poukázal na to, že opakující se protiprávní jednání na úseku přistěhovalectví přináší hospodářské i společenské nebezpečí, zejména v oblasti nelegálního zaměstnávání, spojené s trestnou činností a zneužívání demokratických principů.

Pokud jde o podmínku zajištění, a to nebezpečí, že cizinec by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, byla naplněna jednáním žalobce na území České republiky, kdy zde pobýval bez oprávnění k pobytu, nerespektoval uložené zákazy pobytu a neplnil povinnosti zákonem uložené, zejména povinnost vycestovat v době platného povolení k pobytu, pobývat zde s platným cestovním dokladem a s povolením pobytu, hlásit změny svého pobytu, pracovat na území České republiky pouze s platným povolením a podobně. Ze způsobu jeho jednání vyplývá, že opakovaně hrubě narušil pořádkové normy.

Žalovaný dále uvedl, že není pravdou, že by zcela ignoroval existující rodinné vazby. Odkázal na ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. s tím že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu a na to, že v řízení o zajištění cizince je rozhodnutí prvním úkonem v řízení, odvolání, obnova ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Rozsah správního řádu je tak zúžen a nelze pominout ani časový limit pro vydání tohoto rozhodnutí. Je přesvědčen, že uvedl podstatné skutečnosti skutkového stavu a označil listinné důkazy, které opravňovaly vydat napadené rozhodnutí. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je ochrana práv žalobce zajištěna, a tedy zásah do soukromého a rodinného života cizince je předmětem posuzování v řízení o správním vyhoštění, k tomu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp.zn. 2 As 22/2006-135, kdy soud konstatoval, že v případě splnění zákonných podmínek (§ 124 zákona o pobytu cizinců) bude o zajištění cizince, tedy v podstatě o omezení osobní svobody rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života; ten je předmětem případného posuzování v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany sporu výslovně s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasily.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze, vázán žalobními důvody, posoudil věc takto:

Žalobce v žalobě namítá, že bylo porušeno ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, a to ve spojení s ustanovením návratové směrnice tím, že k jeho zajištění došlo, aniž by správní orgán zohlednil sdílení společné domácnosti s občankou ČR a otcovství žalobce k nezl. dítěti a uplatnil zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15ti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu se podává, že policie vycházela při rozhodnutí o zajištění z následujících zjištění:

Dne 13.5. 2011 se na protialkoholní záchytné stanici na Bulovce hlídka MPO (místní oddělení policie Lhotka) pokoušela ztotožnit osobu, která uvedla osobní údaje, které nebylo možno v policejních systémech dohledat. K tomuto postupu došlo poté, co již 12.5.2011 byl na základě oznámení p.M., že má potíže s opilým přítelem, žalobce na tuto záchytnou stanici policií převezen, když pro opilost nebyl schopen svoji totožnost uvést (dle úředního záznamu z 13.5.2011). Hlídka proto rozhodla dne 13.5.2011 zajistit cizince podle zákona o policii a následně byl cizinec převezen na Místní oddělení policie Lhotka, kde cizinec tvrdil, že se jmenuje Y.K., nar. X. Následně se podařilo cizince ztotožnit za pomoci cizinecké policie a cizinec byl proto předán cizinecké policii, totožnost byla ověřena dle daktyloskopické karty.

Lustrací v evidencích policie a kontrole Afis bylo zjištěno, že cizinci bylo uloženo rozhodnutím Cizinecké policie Praha ze 7.11. 2007 pod č.j. :SCPP-1310/PH-OPK3-SV-2007 správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 bodu 1,2 zákona o pobytu cizinců z území ČR na 3 roky a stanovena doba k vycestování do 5.11. 2007; rozhodnutí nabylo právní moci 13.10. 2007. Toto správní vyhoštění bylo uděleno na základě zjištění, že cizinec přicestoval do ČR na základě víza platného do 16.3.2005 a opravňovalo k pobytu na dobu 12 dnů, cizinec přicestoval 9.3.2005 a po skončení platnosti 16.3.2005 nevycestoval ani dále pobyt nelegalizoval, a tedy od 17.5.2005 až do 7.10.2007 pobýval na území ČR neoprávněně, bez platného víza a bez platného cestovního dokladu, jehož ztrátu neohlásil.

Žalobce v uvedené době stanovené v tomto rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval a zdržoval se dále na území v rozporu s uvedeným rozhodnutím a dne 1.8.2009 byl na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 vedeným pod č.j. 7 T 150/2009 odsouzen k trestu vyhoštění na jeden rok; trestní příkaz nabyt právní moci 3.8. 2009 a cizinec byl soudem vyzván k vycestování nejpozději do 2.9.2009.

Žalobce ani poté nevycestoval a zdržoval se nadále na území ČR v rozporu s uvedeným rozhodnutím i trestním příkazem, bez platného víza a bez povolení k pobytu, byl veden v evidenci nežádoucích osob od 13.10.2007 do 13.10.2010.

Dne 13.5.2011 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění a současně bylo rozhodnuto o jeho zajištění (následně vydáno i rozhodnutí o správním vyhoštění v I. stupni).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí o zajištění vyplývá, že na základě shora uvedených zjištění žalovaný uzavřel, že vzniklo důvodné podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí. K zajištění cizince bylo přistoupeno z toho důvodu, že při svém pobytu na území jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Po zhodnocení skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že jsou důvody pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání plyne, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a není zde záruka, že by cizinec z území vycestoval. K neuložení zvláštních opatření proto přistoupil žalovaný zejména z důvodu nebezpečí skrývání cizince. Uvedenou obavu lze doložit dlouhodobým pobytem cizince na území České republiky i přes opakovaně uložené správní vyhoštění a soudní vyhoštění. Osoba, která vědomě a dlouhodobě nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, když tak již v minulosti nečinila. Jednání cizince tak vzbudilo nebezpečí, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to na základě zjištění, že na území pobýval bez oprávnění k pobytu v rozporu s pravomocným správním vyhoštěním i soudním vyhoštěním a neplnil povinnosti uložené zákonem, zejména povinnost vycestovat z území.

Lhůta trvání zajištění byla stanovena na dobu 90 dní, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména s ohledem na zajištění náležitostí, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Rozhodnutí o zajištění považuje orgán za přiměřené, neboť cizinec dlouhodobě porušuje právní předpisy České republiky a ve veřejném zájmu je povinen správní orgán zajistit, aby nadále cizinec ve svém protiprávním jednání nepokračoval. Nebyly shledány žádné překážky, které by zajištění cizince znemožňovaly.

Na základě uvedeného soud žalobní námitku, že pro rozhodnutí o zajištění žalobce nebyl dostatečně zjištěn stav věci a správní orgán měl zohlednit, že žalobce sdílí společnou domácnost s družkou a je otcem nezletilého dítěte, neshledal důvodnou. Z podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán měl vědomost o tom, že žalobce byl převezen na záchytnou stanici po oznámení jeho přítelkyně, pohovor s žalobcem byl však veden až následně po vydání rozhodnutí o zajištění (rozhodnutí převzal žalobce ve 14.30, a až 14,35 hod pak byl veden pohovor s žalobcem ve věci správního vyhoštění). Podkladem pro rozhodnutí o zajištění tak byly řádně zjištěné skutečnosti ohledně neoprávněného pobytu žalobce na území ČR od roku 2005, kdy bylo nesporné, že žalobce nerespektoval ani dříve udělené správní vyhoštění ani vydaný trestní příkaz, navíc nedisponoval dokladem k prokázání své totožnosti a stran této totožnosti uváděl při zadržení i jinou totožnost. Podle názoru soudu důvody pro zajištění žalobce ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. b, c) tak byly nesporně dány. I v případě, že by pohovor s žalobcem byl veden před vydáním rozhodnutí o zajištění, by skutečnosti žalobcem v pohovoru uvedené neměly žádný vliv na posouzení důvodů pro zajištění, ani by nemohly vést k aplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b, jak se žalobce dovolává v žalobě. V pohovoru žalobce jednak potvrdil správnost uvedených zjištění o svém neoprávněném pobytu na území, na dotaz, kde se zdržuje uvedl adresu P. 4, H. č. X, na přímé dotazy, zda má v ČR příbuzné, zda se nachází na území ČR osoba, k níž má vyživovací

povinnost, nebo ji má v péči, zda je osobou dle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s nímž žije ve společné domácnosti, popř. je rodinným příslušníkem občana ČR, žalobce uvedl, že nikoho takového nemá. Na další dotaz stran rodinného stavu uvedl, že je svobodný a má jedno dítě s přítelkyní, která je české národnosti a žije zde, není však v rodném listu dítěte uveden; této přítelkyni požadoval toliko sdělit, že byl zajištěn. V době vydání rozhodnutí o zajištění, ani bezprostředně poté týž den tak nebyly ani žalobcem tvrzeny (tím méně mohly být ověřeny) skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že vztah žalobce k přítelkyní (p. M.), popř. nezl. dítěti (dceři), je vztahem obdobným vztahu rodinnému (že jde o trvalé sdílení společné domácnosti a vzájemné udržování vazeb obdobných rodinným). Existenci takového vztahu ve smyslu ust. § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců v pohovoru žalobce popřel, ani nevyplynuly skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by alternativní užití zvláštního opatření splnilo účel, neboť dosud z jednání žalobce žádný obrat v přístupu k dodržování zákona o pobytu cizinců nebylo lze seznat (žalobce neměl doklad totožnosti asi od roku 2007, ani hlášené místo pobytu na uvedené adrese u přítelkyně a pod.).

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že k zajištění cizince, a tedy omezení jeho osobní svobody, musí být splněny kumulativně v něm stanovené podmínky, jednou z nich je zahájení řízení o správním vyhoštění cizince anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které je nutnou, nikoli však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytnou podmínkou zajištění cizince je dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců také naplnění některého z důvodů uvedených pod písm.a) až e) tohoto ustanovení, mj., že je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. že cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného výčtu okolností, kdy lze podle zákona pokládat daný konkrétní důvod za splněný, je zřejmé, že zákonodárce měl na mysli, pokud jde o písm. b) popř. c) jednání, jehož se cizinec v minulosti dopustil a v jehož pokračování má být zajištěním zabráněno.

V daném případě z podkladů shromážděných žalovaným před vlastním rozhodnutím o zajištění vyplývá, že důvody pro zajištění žalobce dány byly, neboť žalobci bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, sporným žalobce v žalobě neučinil ani naplnění dalších zákonných podmínek. Soud má za prokázané, že žalobce si byl plně vědom skutečnosti, že pobývá na území ČR neoprávněně a to po dlouhou dobu (sám tuto skutečnost potvrdil následně v pohovoru), stejně tak si byl vědom dříve uloženého správního vyhoštění i vydaného trestního příkazu, bylo doloženo, že stran své identity uváděl nesprávné údaje, svoji totožnost neměl čím doložit, neboť neměl ani žádný doklad (natož platný). Z jeho jednání po dobu pobytu na území České republiky nesporně plyne, že nerespektoval zákon o pobytu cizinců od roku 2005 až do svého zajištění a zjištěné skutečnosti svědčí o úmyslném jednání žalobce, závěr správního orgánu, že by v tomto jednání pokračoval, když ani první uložení správní vyhoštění ani trestní příkaz nerespektoval, tedy že by dále mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je proto důvodný, stejně tak jako je logická úvaha, že by užití zvláštního opatření v daném případě bylo nedostačující.

K námitce, že žalovaný správní orgán měl v rámci správního řízení posoudit nejprve možnost zvláštního opatření za účelem vycestování a teprve pokud by tato opatření nepostačovala přistoupit k zajištění vyhošťované osoby, tedy až po selhání těchto jiných opatření, soud uvádí, že z ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Soud je toho názoru, že v daném případě se jedná o dispozitivní normu, jenž orgánům policie umožňuje uložit zákonem stanovená zvláštní opatření za účelem vycestování. Z citované právní úpravy vyplývá, že je na správním uvážení orgánu policie, aby konkrétní věc posoudil tak, aby zvolil adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Soud má za to, že zákonodárce zde vymezil pravomoc policie tak, aby dle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území (tak jak jsou uvedena v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců), tedy mírnější prostředek nebo přímo přistoupila k aplikaci ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, tedy přímo aplikovala ust. § 124 zákona o pobytu cizinců. V daném případě žalovaný zdůvodnil, proč přistoupil přímo k aplikaci ust. § 124 zákona o pobytu cizinců a pro svůj závěr měl dostatečná zjištění, jak je uvedeno shora.

Za daného stavu věci argumentace v žalobě dovolávající se ve spojení s ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tzv. návratové směrnice nemůže obstát. Žalobce zjevně opomíjí, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, v kapitole IV, označené „ZAJIŠTĚNÍ ZA ÚČELEM VYHOŠTĚNÍ“ v čl. 15 odst. 1 mj. jednoznačně stanoví, že *„Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje“*. Soud má za to, že v daném případě z konkrétních zjištěných skutečností je zřejmé, že užití mírnějších donucovacích opatření nepřipadalo v úvahu, protože by se jednoznačně minula účinkem, a že byly splněny podmínky i v této směrnici deklarované pod písm. a) a b).

Je pak nutno připomenout, že jak ve smyslu uvedené směrnice tak i dle zákona o pobytu cizinců (§ 126) policie existenci důvodů pro trvání zajištění po celou dobu zajištění průběžně ověřuje. O zajištění cizince je nutno rozhodnout bezprostředně při zjištění zákonem uvedených důvodů pro takové opatření; v případě následného zjištění a doložení vazeb obdobných vazbám rodinným v průběhu řízení o správním vyhoštění, které by bránily rozhodnutí o vyhoštění a jeho realizaci a vedly k zohlednění osobních a soukromých vazeb, vztahů rodinných či jim obdobných ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pak cizinec může být ze zajištění propuštěn, neboť zajištění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odstavci 1 shora citované a dokud to je nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění.

Soud proto dospěl k závěru, že za daného stavu věci není postup žalovaného ani v rozporu s čl. 15 odst. 4., uvedené směrnice, který stanoví : *„Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly*

existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“, protože v daném případě v době vydání rozhodnutí o zajištění reálný předpoklad vyhoštění žalobce existoval; samotný vztah k přítelkyni /takto označované žalobcem ještě v pohovoru/ a až následně deklarovaný jako vztah obdobný rodinnému vztahu, včetně sdílení společné domácnosti a otcovství k dítěti, tak nemohl být pro rozhodnutí o zajištění v době jeho vydání relevantní, a to ani z hlediska přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ani ve smyslu čl. 5 návratové směrnice. Samotný tento článek míří právě k procesu navrácení cizince do země původu, a tedy posouzení zásahu do rodinného života (či obdobného vztahu) a případných zájmů dítěte cizince, toto posouzení je předmětem řízení o správním vyhoštění a promítá se v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobce namítl, že doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů, když žalovaný tuto dobu stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění bez dalšího odůvodnění. Žalovaný, jak shora popsáno, v rozhodnutí dále uvedl, že takto stanovil dobu zejména s ohledem na zajištění náležitostí, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Odůvodnění v tomto rozsahu sice není pregnantní, na druhé straně z podkladů pro rozhodnutí je nesporné a žalobce sám na to poukazuje, že nedisponoval žádným dokladem totožnosti, faktická realizace vyhoštění pak předpokládá další postup, předjímání zvoleného faktického postupu ve věci a jeho popis v rozhodnutí by podle soudu bylo nadbytečné, proto stanovení doby zajištění kvalifikovaným odhadem na základě praktických zkušeností se jeví dostačující. Ke zkrácení v právech žalobce, vzhledem k záruce, že po celou dobu zajištění je existence důvodu zajištění sledována, přičemž je zakotveno i právo žalobce dovolat se obrany, pakliže důvod zajištění netrvá, tak samotnou strohostí zdůvodnění stanovené doby zajištění nedochází.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 21. června 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu